

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **R.A.**, narozený dne ..., ev. č. x, státní příslušnost Ukrajina,
naposledy v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u
Blatna
zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 13. 8. 2019, č. j. OAM-
398/LE-BA04-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále

jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla prodloužena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 27. 11. 2019.

2. V podané žalobě žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Uvedl, že předmětné vyhodnocení žalovaného o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v § 47 zákona o azylu je zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Žalobce dále citoval článek 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kdy zdůraznil, že princip zakotvený v tomto článku se podle žalobce promítá v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvených v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle nějž *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření*. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a žalovaný byl povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie.

Žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný této své povinnosti nedostál a nijak se nezabýval specifickými okolnostmi žalobcova případu, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný dle žalobce nesprávně vycházel z jakési fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící ze skutečnosti, že žalobce pobýval na z území České republiky nelegálně, přičemž se rovněž dopustil prohřešku na úseku ochrany proti omamným a psychotropním látkám. Žalobce se ovšem v žádném případě nedopustil jakéhokoliv závažného porušení právního řádu, nebo jednání, které by bylo možné kvalifikovat jako jednání rozporné s veřejným pořádkem, neboť na území České republiky sice pobýval bez příslušného oprávnění, ovšem nemařil přitom výkon správního ani soudního vyhoštění, ani se nedopustil trestněprávně relevantního jednání.

Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, **jakož i do zákona o azylu**, byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musel být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. V souvislosti s tím žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu např. rozsudek ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57.

Žalobce upozornil na to, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č. j. 5 Azs 294/2016-18 ze dne 9. 2. 2017 upozornil na to, že samotný nelegální pobyt na území České republiky nemůže být důvodem pro nemožnost využití zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců. Podobný závěr lze pak využít i v případě úvahy o možném využití zvláštních opatření podle zákona o azylu, přičemž právě v případě žalobce nelze konstatovat, že by se jednalo osobu, která by zvláštní opatření hodlala či chtěla jakkoliv mařit, a to s ohledem na to, že se svým pobytem na území České republiky nemařila žádné rozhodnutí o správním vyhoštění, ani území České republiky nehodlala pouze využít jako tranzitní zemi pro cestu do jiného státu. Závěr žalovaného o nemožnosti užití zvláštních opatření proto nemůže jako zjevně nesprávný a excesivní obstát a napadené rozhodnutí proto trpí vadou nezákonnosti.

3. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť měl za to, že se v žalobě namítaného porušení nedopustil. K námitce žaloby vztahující se k nedostatečnému posouzení, žalovaný konstatoval, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný shrnul, že v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individuálních důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalovaný dále konstatoval, že z informací poskytnutých mu příslušnými orgány Policie České republiky zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Praha, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE Praha), č. j. KRPA-278379-12/ČJ-2019-000022-ZSV ze dne 3. 8. 2019, zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen zákon o pobytu cizinců), a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 30. 7. 2019 byla kontrolována totožnost žalobce, který se prokázal platným cestovním dokladem s přechodovým razítkem ze dne 9. 6. 2019. U žalobce byl dále objeven sáček s obsahem bílé krystalické látky, u níž byla provedenou detekcí zjištěna přítomnost metamfetaminu. Následnou lustrací bylo zjištěno, že výše jmenovaný se na území ČR nachází neoprávněně. Z tohoto důvodu byl zajištěn a následně umístěn do ZZC Balková za účelem realizace vyhoštění. Z výše uvedených důvodů proto žalovaný rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný připomněl, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku NSS v Brně, č.j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Žalovaný dále v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02. 06. 2016, č.j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalovaný dále odkázal na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, kde konstatoval, že: „[...] *v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice.* [...] Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné“ (bod 24 a 27). Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[t]aková úvaha správního orgánu tedy bude nezbytná např. v případě, kdy, jako v posuzované

věci, budou správnímu orgánu již v době rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění nebo i pouhého předání, resp. nuceného vycestování cizince mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života [...]“ (bod 28). „*Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince*“ (bod 31).

K námitce týkající se toho, že žalovaný dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný uvedl, že o neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného svědčí nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání (v podrobnostech odkázal na stranu 3 napadeného rozhodnutí o zajištění). Pro podporu tvrzení o účelovosti žádosti se snahou o legalizaci pobytu na území žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č.j. 41Az 17/2016 ze dne 31. 08. 2016.

4. V závěru žalovaný odkázal na shromážděný spisový materiál. Žalovaný měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný nedůvodnými a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Ze zaslaného správního spisu soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalovaného odpovídají obsahu spisového materiálu a napadeného rozhodnutí. K vazbám na Ukrajině žalobce uvedl, že tam má sestru a rodiče.
6. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežadají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
7. Soud neshledal žalobu důvodnou.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
9. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 zmíněného ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
10. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

11. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i Nejvyšším správním soudem, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.).
12. Podmínku pro uložení zvláštních opatření namísto zajištění podle § 46a odst. 1 stanovuje § 47 odst. 2 zákona o azylu tak, že ministerstvo rozhodne o uložení zvláštního opatření, je-li důvodné se domnívat, že je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Naproti tomu stojí požadavek zajištění přítomnosti cizince také pro řízení o správním vyhoštění, případně pro samotné vyhoštění, vyplývající z konstantní judikatury NSS, např. z rozsudku ze dne 28. 6. 2017 č. j. 1 Azs 349/2016, který říká: *„Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (tzn. v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově) není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“*
13. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že pobýval na území ČR bez patřičného povolení, víza či oprávnění k pobytu, to vše vyplývá z vyjádření žalovaného a je v souladu se zjištěními ze správního spisu. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
14. Po přezkoumání věci soud neshledal žádné pochybení v postupu žalovaného. Žalovaný se ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval podstatnými skutečnostmi vyplývajícími ze správního řízení. Tyto odůvodňovaly neuložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, a vedly rovnou k institutu zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
15. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění žalobce dle výše uvedeného ustanovení, a současně nenaplnění podmínek pro uložení zvláštních opatření, vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí na stranách 3-4. Zejména pak skutečnosti, že žalobce neoprávněně vstoupil a následně i pobýval na území ČR i jiných států schengenského prostoru (Slovensko, Německo), a že během řízení o zajištění žalobce neuvedl žádnou obavu z pronásledování či vážné újmy. Mezi další okolnosti vedoucí žalovaného k zajištění žalobce nepochybně patří, že jeho primárním zájmem při podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha prodloužit si pobyt na území ČR, nikoliv však získání ochrany před pronásledováním, resp. vážnou újmou. Žalobce tedy záměrně podal zcela účelovou žádost o mezinárodní ochranu, ačkoliv možnost požádat o azyl měl i v jiných státech EU, kde dle svých vlastních slov pobýval. Soud nepochybuje, že žalobce

byl zcela jistě srozuměn s postupem při podání žádosti o mezinárodní ochranu, když nyní podaná žádost nebyla první.

16. Tvzení žalobce, že se nedopustil jakéhokoliv závažného porušení právního řádu, nebo jednání, které by bylo možné kvalifikovat jako jednání rozporné s veřejným pořádkem, neboť „nemařil výkon žádného správního ani soudního vyhoštění, ani se nedopustil trestněprávně relevantního jednání“, soud považuje za nepravdivé. Žalobce byl dne 30.7.2019 kontrolován a zadržen, protože při kontrole u něj byl nalezen sáček s obsahem bílé krystalické látky s přítomností metamfetaminu. Následnou lustrací bylo zjištěno, že je žalobce na území neoprávněně. Z rozhodnutí KŘP hl. m. Prahy pak dále vyplývá, že žalobce byl již v ČR trestně stíhán a vykonal trest, ze kterého byl propuštěn v lednu roku 2019. Žalobce tedy v poměrně krátké době po propuštění z výkonu trestu jednal protiprávně, zaprvé, když pobýval na území ČR bez patřičného pobytového oprávnění, a zadruhé, když se pravděpodobně dopustil přestupku na úseku zákona o návykových látkách.
17. Žalovaný správně dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě by nebylo uložení zvláštních opatření účinné, neboť žalobce vědomě nerespektoval a porušoval právní řád České republiky i jemu uložené povinnosti a z chování žalobce lze tedy předpokládat, že zvláštní opatření by se minulo svým účinkem. Žalovaný vyhodnotil, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, nebude se správními orgány ČR spolupracovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, s čímž se soud plně ztotožňuje. Žalovaný se dle názoru soudu dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Správně dospěl k závěru, že žalobce také jednal zcela účelově, protože podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až v detenčním zařízení, a to pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Soud se s názorem žalovaného zcela ztotožnil a shledal, že žalovaný měl dostatek důvodů k zajištění žalobce, vypořádal se s individuálními okolnostmi případu žalobce a své rozhodnutí jasně, přesvědčivě a přezkoumatelně odůvodnil.
18. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela správné přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.
20. Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 5. 9. 2019, č. j. 17 A 175/2019-14, byl žalobci zástupcem ustanoven Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Podle § 35 odst. 10 zákona s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci výrokem III. tohoto rozsudku přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč/úkon (porada včetně převzetí a přípravy zastoupení; doplnění žaloby) a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění

pozdějších předpisů. Tato částka byla navýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8 228 Kč. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 14. října 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně